

REBECCA YARROS

Η ΣΠΙΘΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Νοέλα Ελιασά

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Έμερσον

«Μόνο ένας μήνας έμεινε;» ρώτησε η Άγκνες καθώς μου έδινε πάνω από την μπάρα τούς καφέδες σε χάρτινα ποτήρια. Τα φούξια νύχια της ήταν ασορτί με την εκκεντρική τούφα στ' ασημόλευκα μαλλιά της.

«Ναι, άλλος ένας» απάντησα, όταν αναστέναξε.

«Είσαι σίγουρη ότι χρειάζεται να πας ως το Λονδίνο; Θα μας λείψεις εδώ».

Γλίστρησα τη χρεωστική κάρτα στο πορτοφόλι μου και το έβαλα στην τσάντα μου. «Θα γυρίσω προτού καταλάβεις ότι έφυγα» υποσχέθηκα παίρνοντας τους δύο καφέδες. Ίσως ήμουν τυχερή και γυρνούσα προτού το καταλάβω κι εγώ. Ήμουν ευγνώμων γι' αυτή την ευκαιρία, αλλά ο βασικός

σκοπός της πρακτικής ήταν πολιτικός κι εγώ δεν είχα δείξει ποτέ ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτόν τον τομέα.

«Έμερσον Ρενέ Κέντρικ, σε ξέρω από τότε που ήσουν μόνο μια σπίθα στα μάτια του μπαμπά σου. Έρχεσαι από μωρό στο εστιατόριό μου και παίρνεις καφέ κάθε πρωί από τότε που έγινες δεκαοκτώ. Να είσαι σίγουρη ότι θα καταλάβω πως έφυγες με το που θα περάσεις αυτή την πόρτα».

Δεν κατάφερα να κρύψω ένα χαμόγελο καθώς κουνούσα το κεφάλι μου. Είχε δίκιο, φυσικά. Είχα μεγαλώσει σ' αυτό το εστιατόριο, κάνοντας τα μαθήματά μου μέχρι η μαμά να κλείσει το ανθοπωλείο της απέναντι. «Μάλιστα, κυρία. Λοιπόν, καλύτερα να πάω αυτά στον δήμαρχο Ντέιβις».

Η Άγκνες έσκυψε πάνω από τον πάγκο. «Ωω, έχετε αυτή την ακρόαση σήμερα το πρωί, ε; Όλοι πεθαίνουν να μάθουν ποιος χτίζει στο παλιό κτήριο του Πάρσον».

Σήκωσα το ένα φρύδι. «Θες να μου πεις ότι δεν έχεις πάει ήδη δεκάδες φορές για μια κλεφτή ματιά;» Και βέβαια είχε πάει. Όλοι είχαν πάει. Εκτός από μένα. Δεν μ' ενοχλούσε τόσο η νέα κατασκευή, όσο αυτό που υπήρχε στην κορυφογραμμή πίσω της.

Άρχισε να σκουπίζει μ' ένα πανί τον ήδη πεντακάθαρο πάγκο, γουρλώνοντας τάχα αθώα τα μάτια

της. «Βασικά... όλοι έχουν δει τις ταμπέλες. Λέγκασι ΕΠΕ. Παράξενο, δεν νομίζεις;»

«Όσο παράξενο είναι να δώσει κάποιος σε μια εταιρεία τ' όνομα της πόλης μας, υποθέτω» είπα οπισθοχωρώντας αργά από τον πάγκο. Η Άγκνες θα φλυαρούσε όλη μέρα αν δεν έφευγα. «Κρίνοντας από τα χρήματα που έχει ρίξει στην ανοικοδόμηση, θα πρέπει να είναι κάποιος ντόπιος. Σχεδόν όλες οι επιχειρήσεις τού χρωστούν ευγνωμοσύνη». Τα χρήματα είχαν αρχίσει να ρέουν κατά χιλιάδες πριν από μερικά χρόνια, όταν ξεκίνησε η ανοικοδόμηση.

«Δεν έχεις άδικο. Και είναι μεγάλο συγκρότημα. Δεν συμφωνείς; Έχουν έστω άδεια;»

«Είναι ακριβώς έξω από τα όρια του Λέγκασι, Άγκνες, επομένως υπάγεται στην κομητεία». Μερικά ακόμα μέτρα και θα ήμουν ελεύθερη.

«Θα μπορούσες να ρωτήσεις το αγόρι σου, εκείνο το παιδί που είναι μέλος στην Επιτροπή Πολεοδομικού Ελέγχου της κομητείας. Πώς είπαμε ότι τον λένε;» Σήκωσε το βλέμμα της από τον πάγκο, και τα μπλε μάτια της καρφώθηκαν στα καστανά δικά μου με την ακρίβεια τηλεκατευθυνόμενου πυραύλου.

«Ξέρεις πολύ καλά ότι τον λένε Γκρεγκ Ρόμπερτς. Του σερβίρεις καφέ όσο καιρό σερβίρεις σ' εμένα. Και, Άγκνες, δεν είναι το αγόρι μου. Είμαστε απλώς φίλοι, οπότε κόψε τις σπόντες». Έσπρωξα

με τον γοφό μου την τζαμένια πόρτα, που άνοιξε μ' ένα κουδούνισμα από τα καμπανάκια.

Η Άγκνες με χαιρέτησε κουνώντας το πανί που κρατούσε. «Έχεις πατήσει τα είκοσι τέσσερα, κι ακόμη δεν λες να νοικοκυρευτείς. Δεν θες να δεις τ' όνομά σου σκαλισμένο στον τοίχο μου;» Έδειξε στο βάθος του εστιατορίου τον ξύλινο τοίχο, όπου ήταν χαραγμένα τα ονόματα των ερωτευμένων ζευγαριών της πόλης. «Να ξέρεις, αν είχα το κορμί σου ή αυτά τα μαλλιά, θα...»

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Άγκνες!» Βγήκα από το *Chatterbox* στον δροσερό αυγουσιάτικο αέρα. Στα βουνά του Κολοράντο ήταν ακόμη καλοκαίρι, αλλά τα πρωινά έφερναν μαζί τους μια ελαφριά ψύχρα, προάγγελο του φθινοπώρου. Η πόρτα έκλεισε πίσω μου και μόρφασα, νοσταλγώντας το τρίξιμο του μεντεσέ με το οποίο μεγάλωσα, κατσαδιάζοντας ήδη τον εαυτό μου. Φυσικά και δεν έτριζε η καταραμένη πόρτα. Αφού ήταν καινούρια.

Όλα ήταν καινούρια.

Σχεδόν όλα.

Αυτό συμβαίνει όταν γίνεται στάχτη μια ολόκληρη πόλη. Όλα αντικαθίστανται. Κοίταξα τον πυροσβεστικό σταθμό και τις κατακόκκινες γκαρζόπορτες του πάνω στην πέτρα. Διάολε, όλοι αντικαθίστανται.

Διέσχισα βιαστικά τα δύο τετράγωνα στην καρ-

διά της μικρής πόλης μας, με τα τακούνια μου ν' αντηχούν στο λείο τσιμέντο, χαιρετώντας όλους τους περαστικούς με τ' όνομά τους. Το Explorer του Γκρεγκ ήταν παρκαρισμένο ακριβώς έξω από το δημαρχείο, αποδεικνύοντας για ακόμα μία φορά πόσο συνεπής ήταν... πόσο αξιόπιστος.

Θα ήταν τόσο εύκολο να τα φτιάξω μαζί του, να δεχτώ επιτέλους εκείνο το ραντεβού που μου ζητούσε τόσο καιρό. Αλλά ποιο το νόημα; Ναι, ήταν όμορφος άντρας, ελάχιστα χρόνια μεγαλύτερος από μένα, και πιθανόν φιλούσε ωραία. Αλλά δεν υπήρχε χημεία, δεν υπήρχε πάθος όταν μου άγγιζε το χέρι, δεν υπήρχε μέσα μου λαχτάρα. Μαζί του αισθανόμουν τόσο ψυχρή όσο με κάθε άλλον άντρα, κάτι που ειλικρινά είχε αρχίσει να μ' εκνευρίζει πολύ. Αν τα έφτιαχνα μαζί του, θα ένιωθα οικειότητα και ασφάλεια, όπως σε κάθε σχέση που είχα στο πανεπιστήμιο, όμως υπήρχε λόγος που είχα σταματήσει να προσπαθώ να βγαίνω ραντεβού τον τελευταίο χρόνο.

Κανείς δεν ήταν... *αυτός*.

Τα μάτια μου έκλεισαν και τα χέρια μου έσφιξαν τα ποτήρια. *Μην το σκέφτεσαι*. Συγκρατήθηκα εγκαίρως, σταματώντας με μια βαθιά ανάσα τον χείμαρρο των αναμνήσεων, και άνοιξα τα μάτια προσπαθώντας να σκεφτώ το πρόγραμμα της ημέρας. *Συγκεντρώσου στο τώρα*.

Η πόρτα του δημαρχείου άνοιξε. Ο Γκρεγκ, μ' ένα κοστούμι άψογο όσο ο συγχρονισμός του, βγήκε στο φως του ήλιου που παιχνίδισε στα ξανθά μαλλιά του. «Καλημέρα, δεσποινίς Κέντρικ» είπε μ' ένα ιδιαίτερα γοητευτικό χαμόγελο.

«Κύριε Ρόμπερτς». Ανταπέδωσα το χαμόγελο και πέρασα την πόρτα που ο Γκρεγκ κρατούσε ανοιχτή για χάρη μου. «Χαίρομαι που σε βλέπω» είπα πάνω από τον ώμο μου ανεβαίνοντας τη σκάλα για το γραφείο του δημάρχου.

Κοιτούσε τα οπίσθιά μου.

«Γκρεγκ; Εδώ πάνω».

Ανέβασε βιαστικά το βλέμμα του στο πρόσωπό μου, κοκκινίζοντας σαν παπαρούνα. «Συγγνώμη».

Γέλασα. «Τουλάχιστον τώρα ξέρω ότι η φούστα μου τα σπάει».

«Πράγματι» παραδέχτηκε τρέχοντας μπροστά μου, για ν' ανοίξει τη δεύτερη πόρτα που οδηγούσε στο γραφείο του δημάρχου Ντέιβις. «Έχεις καμιά ιδέα ποιος μπορεί να είναι τελικά ο διαχειριστής της Λέγκασι;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι. «Νόμιζα πως ήξερες εσύ, που είσαι στην Επιτροπή Πολεοδομικού Ελέγχου».

«Όχι, έχω μιλήσει μόνο με τον δικηγόρο» είπε καθώς μπαίναμε στο γραφείο.

«Καλημέρα, Έμερσον» είπε ο δήμαρχος Ντέιβις,

παίρνοντας από τα χέρια μου τον έναν καφέ. «Σ' ευχαριστώ πολύ. Είμαι πραγματικά ευγνώμων για την εξυπηρέτηση».

Παραλίγο να ψελλίσω ταυτόχρονα τα λόγια του, αφού πλέον ήξερα τη ρουτίνα του απέξω κι ανακατωτά. Ήταν απόλυτα προβλέψιμη, όπως ήταν και ο ίδιος, όπως του άρεσε να είναι όλα. «Θα φροντίσω να μάθει η Τζεν πώς τον πίνετε».

Κοντοστάθηκε πάνω από το γραφείο του, για να πάρει το ντοσιέ του. «Α, ναι. Διαρκώς ξεχνάω ότι θα μας φύγεις».

«Μόνο για έξι μήνες» του θύμισα.

«Το Λέγκασι σίγουρα θα ωφεληθεί απ' αυτό που θα κάνεις» είπε ο Γκρεγκ. «Μια πρακτική άσκηση με τον δήμαρχο του Λονδίνου δεν είναι μικρό πράγμα».

«Και δεν θα τα είχα καταφέρει δίχως τις συστάσεις και την προτροπή σας» είπα στον δήμαρχο Ντέιβις.

«Το κέρδισες με το σπαθί σου, Έμερσον» είπε μ' ένα νεύμα. «Ήσουν αυτή που βοήθησε περισσότερο το Λέγκασι να ξανασταθεί στα πόδια του. Θα γίνεις εξαιρετική δήμαρχος μια μέρα».

Όχι, δεν πρόκειται ν' ανοίξω αυτή τη συζήτηση. «Το ραντεβού των εννιά θα πρέπει να έχει έρθει» είπα, προσπαθώντας ν' αλλάξω κουβέντα. Οποιοσδήποτε θα είχε πάρει αυτή τη θέση. Ήμασταν η

πόλη-θαύμα – ο φοίνικας που αναδύθηκε από τις στάχτες του.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» ψιθύρισε ο Γκρεγκ όσο ακολουθούσαμε τον δήμαρχο Ντέιβις στη σκάλα.

«Ποιο;» ρώτησα, προσπαθώντας να ισοροπήσω στα χέρια μου όλα εκείνα τα ντοσιέ της πρωινής συνάντησης.

«Συμπεριφέρεσαι σαν να μην αξίζεις την πρακτική άσκηση».

«Δεν μ' αρέσει η σκέψη ότι επωφελούμαι από την ιστορία της πόλης». *Από τον θάνατό της. Από όλους εκείνους τους θανάτους.*

Κοντοστάθηκε μπροστά στην πόρτα της αίθουσας συνεδριάσεων. «Την αξίζεις. Έμεινες, όταν πολλοί από εμάς έφυγαν. Ήσουν στην πρώτη γραμμή, έφηβη ακόμη, και απαιτήσες να ξαναχτίσουν το σχολείο μας. Πηγαινοερχόσουν τόση απόσταση μέχρι το πανεπιστήμιο, αφιέρωνες τον χρόνο σου εδώ, προσπαθούσες ν' αποκαταστήσεις την αξιοπιστία του Λέγκασι. Και τι σκοπεύεις να κάνεις με όλες αυτές τις διοικητικές γνώσεις που πρόκειται ν' αποκτήσεις;»

«Θα γυρίσω σπίτι, φυσικά. Θα τις εφαρμόσω εδώ». Δεν θα ήθελα να είμαι πουθενά αλλού στον κόσμο. Το Λέγκασι, ακόμα και με το βασανισμένο παρελθόν του, θα ήταν πάντα το σπίτι μου. Φύσηξα από τα μάτια μου την καστανή τούφα από τις αφέ-

λειές μου που είχαν μακρύνει, βλαστημώντας για τον πρόχειρο κότσο μου, και προσπάθησα να μην παραλύσω όταν ο Γκρεγκ τη στερέωσε πίσω από τ' αυτί μου.

Γιατί δεν μπορούσα να τον θέλω;

Μου χαμογέλασε θλιμμένα και τράβηξε αργά το χέρι του, σαν να είχα μιλήσει δυνατά. «Βλέπεις, λοιπόν; Σκέψου το αλλιώς: ότι το Λέγκασι επενδύει σ' εσένα».

Μετατόπισα το βάρος μου αμήχανα από το ένα πόδι στ' άλλο κι ύστερα του έγνεψα ζωηρά και τον προσπέρασα. Ο δήμαρχος Ντέιβις τράβηξε μια καρτέλα για να καθίσω. Βολεύτηκα, τοποθετώντας τα ντοσιέ μπροστά μου, ενώ ο δήμαρχος πήρε θέση δίπλα μου. Πολύ σύντομα ήρθαν και τ' άλλα μέλη του συμβουλίου, που κάθισαν κουβεντιάζοντας σιγανά για τα πρωινά γεγονότα.

Ευτυχώς που αυτές οι συνεδριάσεις γίνονταν κεκλεισμένων των θυρών, διαφορετικά οι μισοί από τους τρεις χιλιάδες κατοίκους της πόλης μας θα ήταν εδώ, για να μάθουν ποιος κρυβόταν πίσω από τη *Λέγκασι ΕΠΕ*.

Ξεμπερδέψαμε εύκολα με τα πρώτα θέματα της ημερήσιας διάταξης. Έκανα μια σημείωση να μιλήσω στην κυρία Γκρίβι για την αντίρρησή της να τοποθετηθεί μια πινακίδα STOP στη διασταύρωση Πλαμ και Άσπεν. Αν έριχνε λίγο τους τόνους της,

τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο εύκολα στην επόμενη συνάντηση. Κοίταξα το ρολόι. Πέντε λεπτά μέχρι τις δέκα και μισή.

Κύκλωσα στην ατζέντα μου το όνομα *Λέγκασι ΕΠΕ*, σαν να ήμουν στο σχολείο, και άρχισα να φτιάχνω πρόχειρα σκιστάκια δίπλα στις σημειώσεις μου. Ο αγκώνας μου γλίστρησε στην επιφάνεια του γραφείου, ρίχνοντας στο πάτωμα ένα ντοσιέ και σκορπίζοντας όλα τα χαρτιά που περιείχε.

«Να πάρει» μουρμούρισα μέσα απ' τα δόντια μου, παρόλο που η κυρία Άντερσον με κοιτούσε με μισό μάτι από τη διπλανή καρέκλα. Έπεσα στα τέσσερα, βλαστημώντας για τη φούστα που είχα αποφασίσει να φορέσω, και μάζεψα τα χαρτιά, για να τα βάλω πίσω στο ντοσιέ. Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε κι έκλεισε. Είχε έρθει το ραντεβού των δέκα και μισή. Ευτυχώς το ξύλινο διαχωριστικό μπροστά από το γραφείο έκρυβε τόσο εμένα όσο και τους τουρλωτούς γλουτούς μου, που σίγουρα διαγράφονταν κάτω από τη φούστα μου.

«Θεέ και Κύριε, εσύ είσαι η *Λέγκασι ΕΠΕ*;» ρώτησε ο Γκρεγκ από μερικές καρέκλες παραπέρα.

«Είμαι ένας από τους εταίρους» απάντησε μια βαθιά φωνή. «Πώς πάει, Γκρεγκ;»

Πάγωσα μόλις κατάλαβα, ένιωσα ένα ρίγος να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά και τα μέλη μου, να μου διάζει τα δάχτυλά μου. *Αποκλείεται. Δεν είναι δυ-*

νατόν. Ωστόσο θ' αναγνώριζα αυτή τη φωνή οπουδήποτε. Ήταν ο ήχος του γέλιου στην παιδική μου ηλικία, τα κηρύγματα για τα ρούχα που άρχισα να φοράω όταν το σώμα μου στρογγύλεψε, τα βραχνά, ψιθυριστά παρακάλια να μην τον πλησιάζω πολύ, όταν συνειδητοποίησε ότι ο λόγος που φορούσα τις φούστες μου πιο κοντές, τα ντεκολτέ μου πιο βαθιά, ήταν εκείνος. Ήταν οι χαμηλόφωνες, παρήγορες υποσχέσεις ότι θα τα καταφέρναμε, τότε που πέθαναν οι πατεράδες μας. Ήταν η σιωπή που ακολούθησε. Πάντα η ίδια καταραμένη σιωπή.

«Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω» είπε ο δήμαρχος Ντέιβις. «Πόσος καιρός έχει περάσει;»

Έπεισα με δυσκολία τα δάχτυλά μου να κλείσουν σπασμωδικά το ντοσιέ, στηρίχτηκα με το αριστερό χέρι στην άκρη του γραφείου και σηκώθηκα αργά, ευγνώμων που τα οπίσθιά μου κατάφεραν να προσγειωθούν στην περιστρεφόμενη καρέκλα και όχι στο πάτωμα. Άφησα το ντοσιέ πάνω στο γραφείο κι ύστερα σήκωσα αργά τα μάτια μου στο ακριβό μαύρο κοστούμι, το κολλαριστό λευκό πουκάμισο κάτω από το σακάκι που τεντωνόταν πάνω στις φαρδιές πλάτες του, τη γαλάζια γραβάτα γύρω από τον μαυρισμένο λαιμό του. Όταν το βλέμμα μου έφτασε στο πρόσωπό του, η ανάσα μου κόπηκε, ο αέρας στράγγισε από τα πνευμόνια μου, ο χρόνος σταμάτησε.

Η ΣΠΙΘΑ

Στο Λέγκασι του Κολοράντο, η κληρονομιά μας είναι απλή: φωτιά και πόνος. Ο Σεμπάστιαν Βάργκας... είναι και τα δύο. Ήταν ο καλύτερος φίλος μου. Η πρώτη μου αγάπη. Όλη μου η ζωή. Μέχρι που έγινε η καταστροφή μου.

Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τη φωτιά που έκανε τη μικρή μας πόλη στάχτη, παίρνοντας τις ζωές των πατεράδων μας και της ομάδας των εξειδικευμένων πυροσβεστών τους. Έχουν περάσει έξι χρόνια από τότε που εξαφανίστηκε ο Μπας, κλέβοντας την καρδιά μου. Δίχως εξήγηση. Δίχως αντίο.

Αλλά τώρα γύρισε, θέλοντας να αναβιώσει ό,τι μας κατέστρεψε. Μια ματιά, και μένω ξέπνοη. Ένα άγγιγμα, και παραδίνομαι στις φλόγες. Κι αν δεν προσέξω, θα με κάνει πάλι στάχτη.

Πώς μπορείς να αποφύγεις τη φωτιά, όταν το ίδιο το πεπρωμένο σου είναι στάχτη και καπνός;

Από τη Rebecca Yarros, μπεστ σέλερ συγγραφέα των New York Times, μια ρομαντική ιστορία για δεύτερες ευκαιρίες σε μια μικρή πόλη του Κολοράντο...

www.minoas.gr

9 786180 256734
ISBN 978-618-02-5673-4

ΚΩΔ. 35074